

Silon puhe Humanistisen Liikkeen 30. vuosipäivän tilaisuudessa

Punta de Vacas, Mendoza, Argentiina, 4. toukokuuta 1999

Rakkaat ystävät.

Täällä olemme taas! Täällä olemme tässä juhlassa ja ympärillämme on joitakin ystäviä, jotka ovat olleet läsnä toimintamme alusta asti; seurassamme on myös toisia, jotka ovat tulleet mukaamme myöhemmin tähän vaikeaan tehtävään, inhimillistämään maailmaa, joka kehittyy vastakkaiseen suuntaan kuin meidän toivomamme ja tulee päivä päivältä epäinhimillisemmäksi.

Ensin, ja ottaen huomioon, että joillain läsnäolevista ei ole selkeää kuvaa työstämme ja ajatuksistamme, uskon, että on aivan asianmukaista kehittää teille tässä joitakin näkökohtia, jotka tulevat olemaan äärimmäisen yksinkertaistettuja, mutta joiden avulla voi saada summittaisen kuvan siitä, minkälaista toimintaa on syntynyt tästä ajatuksellisesta ja toiminnallisesta virtauksesta, jonka ensimmäinen julkinen ilmaus oli tässä samassa karussa paikassa päivänä, josta tänään on tullut kuluneeksi 30 vuotta.

Palatkaamme 60-luvulle. Toisen maailmansodan barbaria on ollut jo aikaa sitten ohi ja joissain päin on käynnissä suuri taloudellisen jälleenrakentamisen ja sosiaalisten uudelleenjärjestelyjen prosessi... siitä huolimatta sotaisat konfliktit jatkuvat, nälkä ja epätasa-arvoisuus leviävät laajoilla alueilla ja massatuhovoima kasvaa rajattomasti. Maailmasta on tullut kaksinapainen ja molemmat osapuolet saarnaavat, että asevarustelua tarvitaan vastustajan hyökkäyksen estämiseen... Kun asiat ovat näin, maapallo on jakautuneena sellaisten ideologioiden kesken, jotka kykenevät toimimaan ylivallan välineinä, mutta jotka eivät kykene ymmärtämään historiallista hetkeä, jonka kohtaavat, ja vielä vähemmän sitä prosessia, jota kohti ollaan ajautumassa. Sivilisaation kriisi, joka alkaa ilmetä tuona aikakautena, ei kuitenkaan ole mikään ainutlaatuinen ilmiö, vaan yksinkertaisesti tulosta ja heijastusvaikutusta samoista tekijöistä, jotka ovat synnyttäneet hirviömaisyydet ja maailmanlaajuiset katastrofit. Tässä yleisen pahoinvoinnin ilmastossa alkaa esiintyä nuorisoilmiöitä, joiden joukosta löytyy pieni ryhmä, joka lähtee liikkeelle näiltä leveysasteilta ja laajenee yhä kaukaisempiin paikkoihin.

Tämä ryhmä ei voinut ilmaista itseään vapaasti, koska niinä aikoina alkoi diktatuurien jatkumo, ja kun jäsenten taisteluntahtoinen toiminta johti tarpeeseen kertoa näistä esimerkeistä ja ehdotuksista yhä suuremmille joukoille, esiin alkoi puhjeta konflikti, joka sitten johti monien nuorten vangitsemiseen ja karkottamiseen maasta. Muistakaamme nuo urheat chileläiset ja argentiinalaiset nuoret, jotka päätyivät jatkamaan tämän syntyvän liikkeen kehitystä maanpaossa. Tahtoisin myös palauttaa mieliin erityisesti Espanjan, Italian ja Yhdysvaltojen ensimmäiset jäsenet, jotka ottivat tuon aikakauden maanpakolaiset vastaan solidaarisesti. Tänään täällä on paikalla useita noista vanhoista ystäväistä, jotka kaikkien näiden yhteisten kokemusten jälkeen ovat yhä yhdessä... Kaikille teille lämmin tervehdys.

Mutta jatkakaamme selvitystämme. 70-luvulla alkoi muotoutua järjestö nimeltä Inhimillisen Kehityksen Yhteisö... Kyseessä oli sosiaalinen ja kulttuurillinen ryhmittymä, joka tuli vuosien kuluessa Yhdistyneiden Kansakuntien tunnustamaksi. Siihen aikaan vielä pidettiin kiinni tarkemmista opillisten parametrien määritelmistä ja vakiinnutettiin tämän uudenlaisen liikkeen piirteet - silloin liikettä ei voinut vielä erehtyä luulemaan

samanlaiseksi kuin toiset spontaanit ryhmät, jotka siihen aikaan kulkivat suoraan rappiota ja hajoamista kohti. Inhimillisen Kehityksen Yhteisöstä (järjestöstä, jonka merkinä oli ympyrän sisään piirretty kolmio) lähti liikkeelle monia kulttuurillisia kerhoja, sosiaalisia naapurustojärjestöjä ja sosiaalisen perustan ryhmittymiä. Siten vähitellen muotoutui tämä Humanistinen Liike, joka levittäytyi eri ilmausten välityksellä, Karibianmeren ja Afrikan maiden lukutaitokampanjoista sosiaalseen terveydenhoitotyöhön, jossa lääkärit, parantajat ja yhteistyökumppanit toimivat eri puolilla maailmaa monilla tavoin rajoitteisina mutta mahtavalla yhteishengellä. Tämä Humanistinen Liike, jonka sosiaalinen ja kulttuurillinen toiminta on tullut yhä monimuotoisemmaksi, myös valoi perustan poliittisille puolueille, joita alkoi muodostua 80-luvulla. Ja 90-luvulla liike saavutti täyden käsitteellisen kypsyytensä ja määritteli aatteensa Universalistiseksi Humanismiksi tai Uushumanismiksi, aidosti erilaisena kuin perinteiset humanismit, joihin ei pidetty elimellistä tai ideologista suhdetta yllä. Tämän nyt kuluvan vuoden aikana käymme arvioimaan tehtyä kokonaisuudessaan ensi askeleista lähtien ja aiomme määritellä liikkeen strategian tulevalle vuosisadalle.

Täydentääksemme tätä kuvaelmaa, on sanottava, että tätä liikettä ei määrittele joku tietynlainen poliittinen, sosiaalinen tai kulttuurillinen toiminta, vaan ajatuksellinen kokonaisuus ja käyttäytymisen tyyli. Tehdäkseni mahdollisimman yksinkertaiseksi tämän liikkeen yleisimmät ehdotukset: ensisijaista on ihmisen asettaminen keskeiseksi arvoksi ja huomionaiheeksi, siten että mitään ei aseteta ihmisen yläpuolelle eikä yhtäkään ihmistä toisen ihmisen yläpuolelle. Toiseksi julistamme kaikkien henkilöiden tasavertaisuutta ja sen vuoksi työskentelemme mennäksemme sen yksinkertaisen muodollisuuden tuolle puolen, jonka mukaan kaikilla on tasavertaiset oikeudet lain edessä, ja edetäksemme kohti maailmaa, jossa kaikilla on yhtäläiset mahdollisuudet. Kolmanneksi tunnustamme henkilökohtaisen ja kulttuurillisen monimuotoisuuden ja siksi tuemme jokaisen kansan omia luonteenpiirteitä ja tuomitsemme kaikki syrjinnän muodot, joita pidetään yllä taloudellisen, rodullisen, etnisen tai kulttuurillisen eroavaisuuden vuoksi. Neljänneksi tuemme kaikkia taipumuksia kehittää tietoisuutta yli ajattelulle määrättyjen rajojen, jotka johtuvat absoluuttisiksi ja muuttumattomiksi totuuksiksi hyväksytyistä ennakkoluuloista. Viidenneksi tuemme ajattelun ja uskomusten vapautta ja, viimeisenä pointtina: emme hyväksy minkäänlaista väkivaltaa, millä emme tarkoita vain ruumiillista väkivaltaa, vaan myös taloudellista väkivaltaa, rotuväkivaltaa, uskonnollista väkivaltaa, moraalista ja psykologista väkivaltaa, jotka ovat vakiintuneet arkipäiväiseen elämään tämän planeetan kaikilla alueilla.

Nämä ehdotukset; pitää ihmistä keskeisenä arvona, suosia tasavertaisia mahdollisuuksia kaikille, tunnustaa monimuotoisuutta kaikkea syrjintää vastaan, edistää ajattelun vapautta ja taistella kaikkia väkivallan muotoja vastaan, kuvaavat meidän ajatteluamme ja toimintaamme yleisimmiltä piirteiltään. Samalla nämä ehdotukset päätyvät muotoutumaan elämisen tyyliksi ja toisiin suhteutumisen tavaksi, jossa ilmenee korkein moraalinen arvo, jota voidaan kuvata näillä sanoilla: "Kohtele toisia kuten tahtoisit tulla kohdelluksi!"

Lopuksi vielä pitää korostaa, että toimintaamme voi määritellä osallistumiseksi kaikilla alueilla niin, että edellämainitut ehdotukset edistyvät. Osallistuminen kulttuurielämään, sosiaalseen elämään ja poliittiseen elämään kaikella energialla ja sinnikkyydellä, mihin kykenee, nousee yli kaiken sen, mitä liikkeemme suosittelee ja muodostuu välttämättömyydeksi tänä kriittisenä aikana, jona elämme. Väitteestä, että kaikki on rajattoman voimakkaan ja väkivaltaisen järjestelmän käsissä ja että menestys kuuluu korruptoituneille ja kyvyttömille, ei pidä tehdä motiivia sen hyväksymiseksi, että olemme nöyryytettyjä ja alistettuja olentoja, vaan sen sijaan tuo väite on muunnettava

perustavanlaatuiseksi ärsykkeeksi, joka johtaa julkisten asioiden tilan muuttamiseen.

Toisaalta korostamme myös täysin henkilökohtaisia sekä henkilöiden välisiä asioita, jotka, vaikka kutoutuvatkin sosiaaliseen viitekehykseen, muodostavat olemassaolomme ytimen. Tänä henkilökohtaiset ihmissuhteet ovat maksimaalisen turmeltuneet ja kasvavasti esiin tulee kuuro väkivaltaisuus, jossa "sinä" ja "me" ovat katoamassa ja josta yksinäisyyteen ja sekavuuteen heitetty yksilö ei enää löydä ulospääsyä. Tällä alueella meidän on yhä uudelleen julistettava, että kaikilla ihmisillä on oikeus pyytää tarkoitusta elämälle, oikeus pyytää rakkautta, oikeus pyytää ystävyyttä... oikeus pyytää kaikkea tätä, mikä on inhimillisen elämän runoutta ja suuruutta ja jota idioottimainen ja pikkumainen materialistinen kulttuuri yrittää mustamaalata, raahaten kaiken mukanaan kohti kaikkien arvojen vastakohtaa (vasta-arvoja, antivalores) ja hajoamista.

Ja tässä tilanteessa, jossa meidän on elettävä, tunnustamme, että antihumanismin kulttuuri on väliaikaisesti voittanut ja julistamme, että toteutumatta jääneet ihanteemme ovat epäonnistuneet. Mutta tämän päivän voittajien tulevaisuus ei ole turvattu, koska kaikkialla maailmassa uusi henkisyys alkaa ilmaista itseään: se ei ole taikauskon henkisyys, se ei ole suvaitsemattomuuden henkisyys, se ei ole uskonkappaleiden henkisyys, se ei ole uskonnollisen väkivallan henkisyys, se ei ole rasittava vanhojen sääntötaulujen ja loppuun kulutettujen arvojen henkisyys; se on henkisyys, joka on herännyt syvästä unestaan ruokkiakseen uudestaan ihmisiä heidän korkeimmissa pyrkimyksissään.

Jos meidän on tänään julistettava epäonnistuneemme, niin meidän on myös kuulutettava, että syntymässä on uusi sivilisaatio, inhimillisen historian ensimmäinen planetaarinen sivilisaatio. Ja siksi huolimatta siitä, että nämä nyt ja lähitulevaisuudessa seuraavat kriisit ovat kamalia, niiden kautta tämä ihmiskunnan esihistorian viimeinen vaihe kyetään voittamaan... ja jokainen tulee tietämään, päättääkö tulla mukaan tähän muutokseen vai ei ja jokainen tulee tajuamaan, onko etsimässä oman elämänsä syvällistä uudistamista vai ei.

Tänä 30-vuotispäivänä, jota juhlistamme, tahdon lähettää lämpimimmät terveiset sadoille tuhansille ystävillemme kaikille puolille maailmaa, ja samalla esittää veljellisen tervehdykseni teille, jotka tänään olette seurassamme.

Rauhaa, Voimaa ja Iloa kaikille!

Ensimmäinen käännös

Toukokuu 1999